

vešel dosud v platnost, a proto nemůže přijíti v úvahu ani předpis jeho posledního odstavce, že soud má rozdělit pojišťovací sumy, na soudě složené, používaje předpisů exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího podání při vnučené dražbě nemovitostí. Proto řízení, které prvý soudce zahájil za tím účelem, aby rozvrhl zbytek pojišťovací sumy, která prý nebyla vyčerpána obnovou shořelého stavení, nelze na základě Šu 79 poj. řádu ať starého ať nového pokládati za řízení, pro něž platí exekuční řád. K vůli úplnosti se podotýká, že v době, kdy stěžovateli usnesením ze dne 8. října 1924 byla povolena exekuce zabavením a příkázáním sporných pojišťovacích částek, bylo sice dražební řízení ohledně vyhořelé reality v běhu, ale že toto dražební řízení bylo v listopadu 1924 zrušeno, kdežto prvý soudce provedl rozvrh zbytku pojišťovacích částek až v únoru 1925, takže tento rozvrh nemohl již býti po rozumu Šu 215 čís. 4 ex. ř. v souvislosti s dražebním řízením ohledně shořelé nemovitosti, aniž součástí a dokončením řízení tohoto. Avšak rozvrh ten jest úkonem exekučního řízení na základě jiného předpisu. Činí-li si na pohledávku, která k vybrání byla příkázána, nárok kromě vymáhajícího věřitele i jiné osoby, jest podle Šu 307 ex. ř. podlužník oprávněn a v určitých případech i povinen, aby pohledávku složil u exekučního soudu pro všechny tyto osoby (§ 1425 obč. zák.). Složenou pohledávku jest dle zásad §§ 283 až 287 ex. ř. rozvrhnouti. (Srv. Fürstl rak. civ. proc. zák. vyd. 1899 sv. II. str. 623, Neumannův komentář k ex. ř. výkl. k Šu 307 ex. ř.). A o takový případ tu jde. V exekuční věci stěžovatele proti Marii B-ové o 4.000 Kč a 1100 Kč byly usnesením okresního soudu v R. ze dne 18. října 1924 zabaveny a tomuto věřiteli k vybrání příkázány požární náhrady z pojistek »S.« a »L.« a ústavy tyto, odvolávající se na toto usnesení a na to, že si i jiné osoby činí a činiti mohou nárok na vyměřené požární náhrady, složily částky ty k soudu. Jde tedy o případ Šu 307 ex. ř. a jest rozvrh, o který jde, částkou řízení exekučního, a v důsledku toho platí tu dle Šu 65 ex. ř. osmidenní lhůta rekursní. Právně proto byl druhou stolicí rekurs do usnesení první stolice, který — jak dodatečným šetřením zjištěno — podán byl na poštu čtrnáctý den po doručení, odmítnut jako opožděný.

Čís. 5052.

Platnost knihovního zápisu nezávisí od doručení. Předpokladem pravomoci jest však, že o knihovním zápisu byly uvědoměny strany na knihovním jednání účastněné. Poručník jest oprávněn stěžovati si do knihovního usnesení jménem nezletilce, pro něhož jest na nemovitosti vložena fideikomisární substituce.

Nemovitost, stížená fideikomisární substitucí, nemůže bez svolení zástupce nezletilých substitutů a poručenského soudu býti zatížena jinak, než že zástavní právo povolí se pouze s doložkou bez újmy substitučních práv.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R II 123 25.)

Na nemovitost Anny R-ové byl dne 25. března 1924 povolen vklad zástavního práva pro pohledávku záložny v O. V době vkladu zástavního

práva vázla na nemovitosti fideikomisární substituce ve prospěch dítek Anny R-ové. Vklad byl však proveden bez doložky, že není na újmu této fideikomisární substituci, a nebyl také nikdo za tyto dítky při povolení onoho usnesení zpraven, nýbrž teprve až dne 4. února 1925 obdržel poručník dítek Anny R-ové dotyčné povolující usnesení. Dostav zmocnění poručenského soudu podal poručník rekurs, k němuž **rekursní soud** změnil napadené usnesení a povolil vklad zástavního práva jen s doložkou »bez újmy fideikomisární substituce«.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu záložny v O.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs uvádí především, že stížnost nezl. dětí Anny R-ové měla býti, jelikož usnesení knihovního soudu vešlo již v moc práva, jako opožděná odmítnuta po rozumu Šu 127 knih. zák. a poukazuje současně na ustanovení Šu 125 knih. zák. Toto ustanovení zákona nelze však chápati jinak, než že platnost knihovního zápisu nezávisí od doručení, ač knihovní soud dle Šu 124 knih. zák. má se sám od sebe starati o řádne a rychlé doručení. Předpokladem pravomoci jest však, že o knihovním zápisu byly uvědoměny strany, na knihovním jednání účastněné, jak jsou vyjmenovány v Šu 123 čís. 1—5 knih. zák. Proti účastníku, jenž byl uvědoměn a nepodal rekursu, nabývá knihovní zápis právní moci. Poručník nezletilých dítek R-ových byl o povolení knihovního zápisu zpraven teprve dne 4. února 1925 a poněvadž nezletilé děti, v jejichž prospěch jest fideikomisární substituce na nemovitosti poznamenána, dlužno zajisté ve smyslu Šu 123 čís. 1 knih. zák. považovati za knihovní účastníky, není pochyby o tom, že stížnost poručníka, jenž k ní byl oprávněn, byla podána včas. Neměl tedy rekursní soud po zákonu příčiny, by stížnost odmítl jako opožděnou. Mylným jest názor dovolacího rekursu, že dodatečné obmezení knihovního zápisu, jak je vyslovil rekursní soud, jest bezvýznamným. Poznámka fideikomisární substituce působí sice dle Šu 20 a) knih. zák. proti každému nabyvateli knihovních práv, ale právě proto, že fiduciáři dle Šu 613 obč. zák. přísluší po dobu, než nastane případ substituce, jen obmezené vlastnictví s právy a povinnostmi požívatelů, nemůže nemovitost, závazkem substituce stížená, jinak býti zatížena bez svolení zástupce nezletilých substitutu a poručenského úřadu než, že se zástavní právo povolí jen s doložkou bez újmy substitučních práv, poněvadž jinaké povolení tohoto věcného práva dotýkalo by se přímo podstaty, kteráž musí býti osobám v druhé řadě povolaným zachována. Zákaz zadlužení jest obsažen již v pojmu fideikomisární substituce (srv. rozh. býv. rak. nejv. soudu ze dne 11. června 1901, čís. 8417 sb. nov. ř., ze dne 9. května 1916 Rv VI 71 v Z. Bl. 1916 čís. 382 a rozh. tohoto nejv. soudu čís. 2102 sb. n. s.).

Čís. 5053.

Ve vyzývacím řízení za účelem závad prostého odepsání částek knihovního tělesa (zákon ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák.) platí o opravných prostředcích ustanovení knihovního zákona.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R II 148/25.)